

רע"פ 1498/15 - ויאאם קב נ' מדינת ישראל

רע"פ 1498/15 - ויאאם קב נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 1498/15

ויאאם קב

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[10.03.2015]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 18.2.2015, בעפ"ת 63506-11-14, שניתן

על-ידי כב' השופטת ד' עטר

בשם המבקש - עו"ד ג'ברין ג'בר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' עטר), בעפ"ת 63506-11-14, מיום 18.2.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הרשעתו בדין, מיום 4.9.2014, וכן על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת ר' רז) (להלן: בית המשפט לתעבורה), מיום 28.10.2014, בתת"ע 3526-11-12.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות לפי סעיפים 62(3), 64ב(א)(3) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה), ולפי תקנה 169א לתקנות התעבורה. על-פי עובדות כתב האישום, המבקש עוכב לבדיקת נשיפה, עת נהג בכביש 4 לכיוון דרום, בשעות ערב ביום 1.11.12. מבדיקת הנשיפה עלה, כי ריכוז האלכוהול בגופו היה 685 מיקרוגרם לליטר אויר נשוף.

3. בית המשפט לתעבורה הרשיע את המבקש בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, בקובעו כי שוכנע מעבר לספק סביר בדבר ביצוע העבירה על-ידי המבקש. זאת, חרף טענת המבקש, לפיה נפל פגם בהוכחת רצף הזמנים, הנדרש על-פי נהלי המשטרה, בתהליך בדיקת הנשיפה שלו. הפגם הנתען הוא, שעקב היעדר תיעוד בדיקת הנשיפה הראשונה שביצע המבקש, לא הוכח כי חלפו 15 דקות בין בדיקת נשיפה זו, שלאחריה עישן סיגריה, לבין בדיקת הנשיפה השנייה, אשר תוצאתה משמשת בסיס לכתב האישום שהוגש נגדו. יצוין, כי על-פי נהלי המשטרה, בטרם ביצוע בדיקת נשיפה, נדרש מפעיל הינשוף לוודא כי הנבדק לא אכל, לא שתה, ולא הקיא מהרגע שעוכב לבדיקה; כי חלפו, לכל הפחות, 15 דקות מרגע עיכוב הנבדק ועד לרגע הבדיקה; וכי הנבדק לא עישן, לפחות 5 דקות עובר לבדיקה. למרות טענותיו של המבקש, ציין בית המשפט לתעבורה, כי אמנם לא תועדו כהלכה בדיקת הנשיפה הראשונה ועישון הסיגריה על-ידי המבקש, מחמת טעות של מפעיל הינשוף, בהיותו מפעיל חדש, אך "פגם זה תוקן באמצעות עדותו של [שוטר אחר] אשר תיעד את מהלך האירוע בפרטי פרטים". לפיכך, דחה בית המשפט לתעבורה את טענת המבקש לעניין הפגם בהוכחת רצף הזמנים, בציין כי "בדיקת הנשיפה בוצעה לפי הנהלים וכי היתה המתנה של פרק הזמן הנדרש לפי נהלי ההפעלה".

4. בגזר דינו של המבקש, ציין בית המשפט לתעבורה כי העבירה שבה הורשע המבקש הינה עבירה "המסכנת את הציבור", ולכן קבע לה המחוקק עונש מינימום של פסילת רשיון נהיגה למשך שנתיים, זולת בנסיבות חריגות שבהן, לפי הפסיקה, ניתן לקצר תקופה זו. בית המשפט לתעבורה התחשב בגזר דינו בנסיבות לקולא, ובכלל זאת: במספרן הקטן של הרשעותיו הקודמות של המבקש, למרות היותו של המבקש נהג משאית במקצועו; וכן בכך שאין לחובת המבקש עבירה קודמת של נהיגה בשכרות או עבירה חמורה אחרת. לפיכך, החליט בית המשפט לתעבורה כי מתקיימות הנסיבות החריגות לקיצור עונש המינימום של פסילת רשיון נהיגה למשך שנתיים, לפי סעיף 39א לפקודת התעבורה, וגזר על המבקש 18 חודשי פסילת רשיון נהיגה בלבד. בנוסף, השית בית המשפט לתעבורה על המבקש את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה של נהיגה בשכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, או נהיגה בזמן פסילת רשיון נהיגה; 3 חודשי פסילת רשיון נהיגה על תנאי למשך 3 שנים; וקנס בסך ₪ 1,500 או 15 ימי מאסר תמורתו.

5. המשיב ערער לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, הן על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה, והן על העונש שנגזר עליו. ערעורו של המבקש על הכרעת הדין נסוב על הפגם בתיעוד בדיקת הנשיפה הראשונה שביצע, כאשר טענתו היא כי מועד ביצועה אינו ידוע, ולכן עדותו של השוטר בבית המשפט לתעבורה, אשר נסמכת על מידע שנמסר ממפעיל הינשוף ללא כל תיעוד, הינה עדות מפי השמועה. לפיכך, כך נטען, לא היה ראוי לבסס לאורה ממצאים בבית המשפט לתעבורה. אשר לגזר הדין, השיג המבקש על חומרת העונש, בטענה כי הוא בלתי הולם ביחס לנסיבות העבירה ונסיבות האישיות.

6. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המשיב, על שני חלקיו, בפסק דין מיום 18.2.2015. בית המשפט המחוזי קבע, כי אין בפגם שנפל בעבודת המפעיל, "כדי לחתור תחת קביעת [בית המשפט לתעבורה], כי חלף פרק הזמן הנדרש, מאז [שהמבקש] עישן ועד שבוצעה הבדיקה ובדין סמך ידיו בהקשר זה, על עדותו של [השוטר האחר], שזכה לאמונו והעלה את הדברים, במפורט, על הכתב". אשר לעונש, סבר בית המשפט המחוזי, כי לא נפלה כל טעות בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה, אשר התחשב בשיקולים לקולא לצורך הפחתת עונש המינימום הקבוע בחוק. הבקשה לרשות ערעור

7. המבקש הגיש בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, במסגרתה חזר על הטענה כי היה בפגם שנפל בתיעוד בדיקת הנשיפה הראשונה שלו, כדי לערער את תקינות ממצאיו של בית המשפט לתעבורה. עוד נטען, כי לא היה מקום להרשיע את המבקש על בסיס עדות השוטר האחר בבית המשפט לתעבורה, מאחר שזו, לפי הטענה, עדות מפי השמועה.

דיון והכרעה

8. לאחר בחינת הבקשה לרשות ערעור המונחת לפניי, וצירופותיה, לא מצאתי כי יש מקום ליתן למבקש רשות ערעור.
9. בפסיקתו של בית משפט זה, מושרשת ההלכה לפיה רשות ערעור לדין ב"גלגול שלישי", תינתן במקרים חריגים, שבהם עולה סוגיה משפטית כבדת משקל, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר קיים חשש שנגרם למבקש עיוות דין או אי-צדק חמור כלפיו (רע"פ 8466/14 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.2015); רע"פ 1516/15 דימטרי נ' מדינת ישראל (9.3.2015); רע"פ 1402/15 טלי נ' מדינת ישראל (4.3.2015)). חרף טענותיו של המבקש בבקשת רשות הערעור, המקרה הנידון דידן אינו נמנה על אותם מקרים חריגים.
10. אוסיף, למעלה מן הצורך, כי גם לגופו של עניין, לא מצאתי ממש בהשגותיו של המבקש. הערכאות הקודמות מצאו כי אין בפגם בתיעוד בדיקת הנשיפה הראשונה, הגם שאין חולק על קיומו של פגם זה, כדי להוביל למסקנה, לפיה רצף הזמנים לא הוכח כדבעי. נקבע עובדתית, כי רצף הזמנים בוצע על-פי נהלי המשטרה, חרף הפגם האמור בתיעוד.
11. אשר לטענה, כי עדות השוטר האחר בבית המשפט לתעבורה הינה עדות מפי השמועה, שוכנעתי, כי השוטר לא התבסס בעדותו אך ורק על המידע שנמסר לו מן המפעיל, שכן הוא עצמו תיעד בכתב, בזמן אמת, את האירועים שהתרחשו לנגד עיניו ושעליהם הוא העיד. עוד ראוי לציין, כי עדויות השוטרים בבית המשפט לתעבורה, כשלעצמן, התקבלו כמהימנות, במנותק מן התיעוד בכתב.
12. נוכח האמור, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.
- ניתנה היום, י"ט באדר התשע"ה (10.3.2015).